

מהם פוטר אותי כעת מלענות לך או להחזיר לך אפילו אגורה?
"אז מה אתה צוחק?", צווח עליו ירוחם. "מצחיק אותך? תשתף
אותנו מה מצחיק כאן".

חיים-אפרים הביט לעבר הרב ושאל: "אני רוצה להבין ושגם כולם
כאן בחדר יבינו ברור כדי שלא יהיו אי הבנות. האם אני פטור מלהשיב
את הכספים?".

"כן", השיב הרב בחדות. "אתה פטור לגמרי ואין להם שום טענה
עליך".

"שמעתם?", פנה חיים-אפרים לעבר חבריו.

"אני רק רוצה שתדע שאם אתה לא מחזיר את הכסף אנחנו נרדוף
אותך בחרב ובחנית. לא רק אנחנו. כולם. זיברתי היום עם כל
האברכים. הם כולם איתנו ומוכנים לעזור לנו לעשות הכל כדי להחזיר
את הגזילה שלך", אמר מרדכי'לה נוקשות וברורות.

"אני אראה להם את המסמך ואז הם יבינו שאתה לא צודק ואין לך
כל זכות טענה", התגונן חיים-אפרים בבהלה.

מרדכי'לה גיחך בבזו. "טיפש. הראיתי להם את המסמך הזה. כולם
הסכימו איתי שלנסח כזה מסמך יכול רק מי שידוע שעסקיו הולכים
לקראת קריסה. המסמך הזה הוא לרעתך, חיים-אפרים. כדאי שתבין
את זה. כולנו נרדוף אותך. בכל מדינה שתהיה. נפרסם בכל מקום
שתגיע שאתה גנב וגזלן. יש לך משפחה, יש לך ילדים, תחשוב עליהם.
הכסף חייב לחזור אלינו".

חיים-אפרים החוויר כסיד חדש שלא נגעה בו טביעת אצבע
אנושית. הרב יישר מבט רושף לעברו של מרדכי'לה. הוא הצטדק,
"שהרב לא יבין אותי לא נכון. זה כסף שלקחנו בהלוואות. המסמך
המטופש שהוא ניסח הוא מסמך של הפלת אנשים בפח. הוא גנב. אין
לי ברירה".

"תגיד, מרדכי, אף אחד לא חושב שחיים-אפרים צודק בענין? כולם-
כולם הסכימו דווקא איתך? אפילו שהם ראו את חתימתכם המפורשת
ואת התחייבותכם החד-משמעית שלא לתבוע מחיים-אפרים את
הכסף ושלא לבוא אליו בשום טענה?"

"אמת, כך הם הדברים", חרץ מרדכי'לה.

"אז אני חושב" – הפתיע חיים-אפרים בהתאוששות קולית
מפתיעה ובגון של תקומה – "שאפשר, כבוד הרב לגשת לחלק השני
של האסיפה".

"גם אני סבור", אמר הרב ונעמד ממקומו. "צער בעלי חיים".

האחרים התרוממו בעקבות הרב. אולם זה החווה להם בכף ידו
שישבו לשבת. "לאן אתם ממהרים? באתם לקבל כסף? המתינו
בבקשה. אצא ואראה מה ניתן לעשות בשבילכם. רק בבקשה, עד
שאני חוזר תשמרו על איפוק. מכולם אני מבקש".

הרב יצא את החדר ושב כעבור כמה רגעים. ארבע מעטפות בידיו.
פניו מחייכות במלואן ומשיחות מכחול של שובבות משוחות על
קלסטריו.

"הנה הכסף שלכם", אמר בפשטות שוחקת. "קח מרדכי, קח חנוך,
קח שמוליק, קח ירוחם. לא רק שקיבלתם את הכסף, אלא אפילו
המעטפות שבהן היו השטרות והשקיות, הכל יש כאן".

הם בהו ברב, במעטפות התפוחות שנתחבו בידיהם, בחיים-אפרים
המחויך ושוב ברב הצוחק מלוא קומתו. אפילו מרדכי'לה, אדם שפותח
את פיו לענות עוד בטרם ידע מה הוא הולך לומר, לא פתח את פיו.
הרב התיישב על כורסתו באנחת הקלה. "רַבְּ חיים-אפרים יקירי, תרצה
להסביר או שאני מתכבד".

"הרב מכובד", ענה בעליזות.

במילים ספורות סיפר להם הרב, כי שמח הוא לבשר להם ולגלות
את אוזנם שחיים-אפרים, חברם הטוב והקרוב, איתן כתמיד ומצבו
הכלכלי עמיד וגם אמיד וברוך השם לא חל כל שינוי במעמדו הכלכלי.
כל ההשקעות והנכסים על מכונם מכוונים בשלום.

הרב הרצין והחדיר מבטו ביושבים. "כשבא חיים-אפרים לספר לי
באסרו חג של שמחת תורה את מה שעוללתם לו וכי הוא נשבר והולך
לקחת מכם את הכסף להשקעה, הסכמתי בתנאי אחד: ברגע שהוא
מקבל מכם את הכסף הוא מביאו אלי. בלי לגעת בו בכלל. כל הכסף
שהבאתם לו הופקד אצלי למשמרת בצלמו ובתבניתו. חיים-אפרים לא
שיחק ולא משחק ולא ישחק בכספים שאינם שלו, גם אם אתם
שיחקתם ברגשותי משחקים קשים מאוד. את החווה, שאתה מרדכי
כינית 'מסמך של גנב', אני ניסחתי בשבילו. החלטנו לבדוק אתכם. את
אמינותכם. את ערך ידידותכם שבשמה ביקשתם את השקעותיכם
אצלו. את המחויבות שלכם לחתימה שלכם. אבל גם להראות לכם
שכל שהבטחתם בלב שלם ובחתימה מפורשת כי הוא יכול לשחק
בכספכם כאוות נפשו ולא תכעסו עליו, שווה פחות מקליפת השום".

"והפשיטת רגל?", רחרח ירוחם.

"שום פשיטת רגל", שב קולו של חיים-אפרים לקדמת דגהו. "יצאתי
לחופשה שנתית שגרתית באירופה. אמת, דאגתי לטפטף בסודי-סודות

"גם אני סבור", אמר הרב ונעמד ממקומו. "צער בעלי חיים". האחרים

התרוממו בעקבותיו. אולם זה החווה להם בכף ידו שישבו לשבת. "לאן אתם

ממהרים? באתם לקבל כסף? המתינו. אצא ואראה מה ניתן לעשות בשבילכם.

רק בבקשה, עד שאני חוזר תשמרו על איפוק. מכולם אני מבקש..."

לאחד האברכים שמצבי אינו כבי טוב וכדי שהוא יפיץ את השמועה
במהירות ויוסיף לה תוספות נלוות של ניפוחים, הזהרתיו לבל יספר
זאת לאיש בשום פנים ואופן וכך וזאתי שהוא יעשה את הפרסום
באורח יעיל. זהו. זה הכל. כמובן שעידכנתי את קרובי משפחתי לבל
ילקו בלבם למשמע השמועות שתשמיעו להם. אמרתי להם שישנו
צורך עסקי כלשהו, לא הוצאתי דיבתכם רעה".

"איזה שטויות", התפרץ מרדכי'לה, "והמשאית? ההובלה?
הבנקים?"

"אה זה, לדירה החדשה שרכשתי בירושלים. דירה נהדרת. כבר
שבוע שאנחנו גרים בה. ברוך השם. נוף יפה. רחבות הדעת. שכנים
טובים. הילדים שלי התאקלמו בקלילות, חסדי השם. המאבטחים
ששכרתי לאבטח את ההובלה אמרו לך משהו על הבנק, מצטער. זה
אפילו לא עלה לי כסף, לבקש מהם שישרבו את הבנק לענין. אם כי
נתתי להם טיפ יפה יותר מהרגיל".

"מה? אתה עובר לירושלים?", נדהמו כל הארבעה בבת אחת.

"לא עובר, חברים טובים ונפלאים שלי, לא עובר לירושלים. עברתי.
לפני שבוע כבר".

"למה? למה אתה עובר? איך אתה מוותר על החברים שלך כאן",
שאל מרדכי'לה.

"ח-ב-ר-י-ם-? ל-ו-ו-ת-ר-ר-?", רצה חיים-אפרים לתמוה בעוקץ אבל
בלם ברגע האחרון והצליח לכלוא את השאלה בין שפתי לחניכיו. גם
בעת עליונות מבצעית עליו לשמר את אצילותו לבל תיפגם. "זה ענין
של נוחות", השיב בעדינות. "ירושלים יותר נוחה לי מאז ומקדם. אני
מקוה שאמצא לי חברים טובים גם שם".